

Krzysztof Janiszowski, Krzysztof Nowiński, Dariusz Członkowski

Mińsk Mazowiecki

Informator Archeologiczny : badania 2, 394-395

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MIŃSK MAZOWIECKI

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska PP.PKZ
Oddział w Warszawie

Badania prowadził mgr Krzysztof Janiszowski przy współudziale mgr mgr Krzysztofa Nowińskiego i Dariusza Członkowskiego. Finansował WKZ w Warszawie. Pałac nowożytny. Pierwszy sezon badań.

Pałac znajduje się na północ od szosy warszawskiej. Granice parku wytyczają: od zachodu folwark, od północy sad, od wschodu ulica Kościelna, od południa szosa warszawska. Osie parku biegną niemal prostopadle od elewacji bocznej pałacu, w kierunku północnym.

Badania archeologiczne metodą wierceń ręcznych, miały na celu wychwycenie reliktyw architektury z okresu przed XIX-to wieczną przebudową. Sugerowano istnienie piwnic, lub podziemnych korytarzy pochodzących z okresu budowy, względnie starszych. Podejrzewano bowiem, że pałac mógł być posadowiony na dawnej nieznannej budowli. Inwentaryzacja architektoniczna wykazała pewne anomalie budowlane, mogące świadczyć o prawdziwości domysłów.

Dookoła budynku założono ponad 50 otworów wiertniczych, średnicy 12,5 cm, głębokości od 0,5 m do 4 m. Badania wykazały niemal jednolitą stratygrafię terenu. Poziom załęgania calca /piasek post glacialny/ jest zróżnicowany, z uwagi na budowę geologiczną stanowiska. Pierwotnie była tu rozległa i dość wysoka wydma. Nad calcem widoczna jest warstwa ciemnej wilgotnej ziemi, zawierającej drobny gruzek ceglany, liczne grudki saprawy wapiennej i nieco fragmentów ceramiki. Charakter materiału zabytkowego pozwala

datować warstwę na wiek XVII, zaś jej skład i struktura sugerują powstanie w czasie budowy pałacu. Powyżej zalega warstwa o charakterze ogrodowym, z licznymi szczątkami organicznymi, jałowa jeśli idzie o sabytki ruchome. Możemy ją łączyć z okresem zakładania i użytkowania parku, zaś na obszarze w bezpośrednim sąsiedztwie pałacu, z rozpoczęciem porządkowania terenu po zakończeniu prac budowlanych. Chronologicznie może się mieścić w granicach połowy XVII w., do początków XIX w.

W drugiej ćwierci XIX w. pałac ulega przebudowie /w stylu klasycystycznym/. Ma to odzwiedlenie w charakterze następnej warstwy. Zawiera ona gruz ceglany, saprawę wapienną, węgielki drzewna i drobne fragmenty szkła okiennego. Zalega na niej współczesna warstwa ogrodowa ze szczątkami organicznymi w stropie, a w spągu z drobnym gruzikiem ceglany, grudkami saprawy wapiennej i kawałkami węgla kamiennego. Prawdopodobnie są to ślady po ostatnim remoncie pałacu, który miał miejsce po II wojnie światowej.

Dane historyczne zostały potwierdzone badaniami archeologicznymi, nie stwierdzono jednak żadnych śladów piwnic i przejść podziemnych na sewnatrix pałacu. Dalszych prac na tym terenie nie przewiduje się.

MOGILANY, pow. Kraków

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska PKZ - Oddział
w Krakowie

Badania prowadził Jerzy Kozak. Finansowała PAN.

Pierwszy sezon badań. Dwór nowożytny /XVI-XX/.